

III. Világháború – 1956 – Tizenkét dicsőséges nap – tizenkét szög a czionizmus koporsójában I. (1956-2015. október 24.)

írta: Nagykun-Kovács László

I. rész. A veres csillag elvásik (Wass Albert)

A leszereltek mindig visszafelé számolnak, mielőtt leszerelnének. „*Megyünk kifelé mint a maczi a málnásból...*” – szoktuk volt mondogatni, mikor Szögeden (Szöged-Csanád vármegyében) szolgáltunk a seregben, s elkezdtek vágni a czentit, mikor annak ideje elérkezett (fiatal fejfel mi nem kértünk orvosi felmentést, mint a sidoúk). Az elkövetkezendő 12 szöggel (szösszenettel) – akárcsak 1956-ban – szándékaink szerint térdre fogjuk kényszeríteni a Vörös Sátánt.

Countdown starting: twelve... Hígyjetez nekünk, ... ugye emlékeztek „..... a kimondott szavak ereje...” jelszavára, a magyarság varázsígjére? Nem fogunk megcsalni benneteket!

1. Ígértük: a sátánfajzatok minden egyes hozzászólásunkat szőnyegbombázásként élík meg. S joggal. Téphetik a szakálluk, jó szokásuk szerint, hamut szórhatnak a fejükre, akár a fejüket a Sirató falba is verhetik, s akár öngyilkosok is lehetnek, miként a Jézust ártatlanul elítélő Kajafás s Annás főpap, miután a feltámadott Jézus megjelent nekik, ill. a Jézust 30 ezüstpénzért elítélő Iskariótes Judás, mert a történelmet nem ők csinálják, hanem a magyar nép: „*A magyar történelem a világmindenség fényének működésrendje, emberi történelemmé válása.*”(vitéz Mezőkövesdi)

A történelemírás sohasem mentes a szubjektivitástól (személyes s ez által egyéni látásmódtól), de talán mi magyarok felismerni véljük egymás soraiban saját gondolatainkat. Mintha Isten ugyanazon kaptafára teremtett volna bennünket. Ugyannak örülünk, s ugyanaz fáj. **S most nagy-nagy öröm ideje érkezett el, a világtörténelem legnagyobbjái.**

1956 sokáig tiltott szó volt Magyarországon. Anyai ágon sógorom ült Rákosi börtönében, apai ágon a Bugyin lakó Barabás ((N.B. !!!) Guszti (édesapám féltestvére) volt forradalmár, s csak késő este, sötétben lopva mert hozzánk becsengetni, hogy meg ne lássák, apámat keresve. (Édesanyám mondta el 1991-ben, mielőtt 1992-ben meghalt volna. Apám erről sohasem szólt nekünk. A szüleim nem mertek nekünk mesélni 56-ról, csak édesanyám már a rendszerváltás után.) Édesapám forradalomhoz való viszonya is csak másik nagybátyám (féltestvére) temetésén derült ki 2005-ben. Édesapám szeme felcsillant, amikor mesélte, hogy a Forradalom híre 13 évesen Szigeten (Szigetszentmiklóson) érte apai nagyanyámmal. Többet nem nagyon sikerült megtudnom tőle. S ez volt a szerencsém, mert az életpályámat nem sikerült volna befutnom, ma már tudom, mert ha beszélnek róla, a fejemet még az előtt levágták volna, mielőtt eljött volna az én időm. [Az erdélyiek úgy mondják szépen, hogy mielőtt „*időm* (s hozzáteszem: a fényem) *betelt volna*”.]

[S milyen az élet, keresztre feszített Jézusként kora hajnalokban kellett Szigetre (Szigetszentmiklóstra) zarándokolnom kb. féléven keresztül, hogy meg tudjam becsülni azt a hőstettet s véráldozatot, amit 1956 jelentett a magyar s egyben világtörténelemben.]

Jómagam 1993-ban történetesen a Dohány utcában laktam (nem vagyok sidoú) rövid ideig albérletben, s kíváncsiságból többször is próbálkoztam benyitni az utca elején található 1956-os Intézetbe. Persze hiába. (Ma már tudom, de már csak deresedni kezdő fejjel, hogy nem véletlenül hiába.) Később egyszer, mikor arra jártam 1994-ben, félig nyitva volt a kapu, s három (TV-ből jól ismert) titkóros beszélgetett egymással a küszöbön. (Na ezért volt mindig zárva a kapuja.)

Ennyit a személyes élményekről, s ezt is csak azért, hogy **a nemzet tudja, kivel van dolga. Joga van tudni, kik verik le a veres csillagot.** Nem kicsit, hanem nagyon.

2. 1956. október 24-én a virradat a Forradalmat s a szovjet (ruszki) pánczélosokat már Budapesten érte. S már patakokban folyt az ifjak magyar vére s persze a ruszkiké is, váratlanul érte őket a magyar ellenállás. **Minden férfi életében a legfontosabb áldozat, ha a vérét áldozza a hazájáért. Mert abban a fényrag, amely egyszer majd elkezd világítani, mint most VÉRVÁD formájában.** (Míg a nőké az anyatejben rejlik.) A magyar anyák a háború alatt (különösen 1943-ban s 1944-ben, amikor már lehetett tudni, hogy elvesztjük a háborút) azért születték a fiakat, hogy visszaszerezzük vérrel, amelyet hitszegéssel s aljas módon eloroztak tőlünk előbb Trianonban, majd a II-VH után. Az 1944-ben született gyerekek 1956-ban 12 évesek voltak. (Apai nagyanyám édesapámat 43 évesen szülte.) Forgótársas fapuskáikkal világtörténelmet csináltak. A nemzet **12 évnyi böjt és imádság az alatt, ami alatt semmi sem sikerült neki**, érlelte ki azt a „**dicsőséges**” **12 napot, amikor minden sikerült.** Még ma is ebből élünk. K.L.

(Csatolmány: 01 Szám 01.mp3) „**Aki magyar velünk tart ma...**” (Kormorán együttes).

Letölthető: mp3. Ezzel reklámozzuk a szabadságharcos művészeket! Vegyük meg az eredeti lemezt is, ezzel támogatva őket, tényleg maradandót alkottak!!!